

## Arrest

nr. 62 228 van 27 mei 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, dient op 12 oktober 2009 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

Verzoeksters moeder dient op dezelfde datum een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Op 1 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf en ten opzichte van de moeder het bevel tot terugbrenging van verzoekster.

Op 25 oktober 2010 dient de moeder van verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als werknemer of werkzoekende.

Op dezelfde datum dient verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de moeder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 28 februari 2011 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de moeder een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"(...)*

*In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 25.10.201(0) door H., A., geboren te J. op 09.12.1992, van Tsjechische nationaliteit, geweigerd.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing*

*Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:*

*De ouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijf meer in België.*

*Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij deze voegen zoals voorzien in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.*

*(...)."*

## 2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert in de nota een exceptie aan van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Nu verzoekster enkel een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, wordt deze exceptie niet nuttig aangevoerd en dient er niet op te worden geantwoord.

## 3. Onderzoek van het beroep

### 3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*"Schending van artikel 4bis par. 2 3° Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurszaken, juncto de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel - manifeste beoordelingsfout*

*Artikel 2 en 3 heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

*Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.*

*Artikel 40 Vw stelt:*

Par. 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. Par. 2 3° De bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de beslissing met betrekking tot D. C., zijnde de moeder van verzoeker. De moeder van verzoeker D. C. heeft op 18 januari 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 4 januari 2010 ontvangen van het gemeentebestuur van KRUIBEKE op last van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Mevrouw D. C. heeft via verzoekschrift dd. 15 februari 2011 opgestuurd dezelfde dag hiertegen en verzoek ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Naar aanleiding van dit verzoekschrift heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 februari 2011 beslist: Refererend naar het verzoekschrift tot nietigverklaring dat U op 15 februari 2011 heeft neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wens ik u op de hoogte te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken besloten heeft om de beslissing weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op 4 januari 2011 in te trekken (stuk 2).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid (DVZ) bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op rond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker is dan ook verbaasd om op 8 maart 2011 kennis te nemen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 maart 2011 waarnaar verwezen wordt naar het feit dat haar moeder in functie van wie de aanvraag tot verblijf voor meer dan drie maanden op grond van artikel 40 bis 3° Vw werd gedaan, zelf geen geldig verblijf meer zou hebben in BELGIË.

Dezelfde Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter op 28 februari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van D. C. dd. 4 januari 2011 ingetrokken.

Het gevolg van deze intrekking is dus dat de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten niet meer bestaat en dit sedert 28 februari 2011.

Het is alhier dus duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens. Zij baseert haar beslissing op een andere beslissing die door haar zelf werd ingetrokken. De beslissing dd. 8 maart 2011 is dus gebaseerd op een beslissing die niet meer bestaat.

De dienst vreemdelingenzaken kan zich dus in het geval van verzoeker niet baseren op de beslissing die genomen werd in functie van D. C. dd. 4 januari 2011 gezien deze beslissing niet meer bestaat. De beslissing van 4 januari 2011 is uit het rechtsleven genomen en kan dus geen gevolg meer hebben voor verdere beslissingen.

Het dus duidelijk dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk faalt.

De motivering is aldus strijdig met artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991. De dienst vreemdelingenzaken blijft in gebreke om rekening te houden met alle feitelijke overwegingen. De dienst vreemdelingenzaken dient bij het nemen van haar beslissingen rekening te houden met alle feitelijke gegevens waarvan ze kennis had om het ogenblik van het nemen van de beslissing. Op 8 maart 2011 diende zij aldus kennis te hebben van haar eigen beslissing van 28 februari 2011 waarbij ze de beslissing in functie van wie de aanvraag van verzoeker werd gedaan werd ingetrokken.

Het is dus duidelijk dat dit hier niet gebeurd is. Mocht dit wel gebeurd zijn, zou de minister of zijn gemachtigde geen motivering gebruiken die verwijst naar een beslissing die niet meer bestaat.

De verwerende partij heeft aldus niet alle feitelijke gegevens waarvan ze kennis had ten tijde van de genomen beslissing grondig bestudeerd en geanalyseerd. Dit is strijdigheid met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. Hierdoor is de Dienst vreemdelingenzaken tot een onredelijke beslissing gekomen die rechtvaardigt dat de beslissing wordt vernietigd.

Ten tweede baseert de minister of zijn gemachtigde zich in zijn motivering op een rechtshandeling die niet meer bestaat. Dergelijke motivering kan moeilijk de toets die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het kader van zijn annulatiebevoegdheid doorstaan. Het is dus duidelijk dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden is.

Gezien er dus voor de persoon in functie van wie de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden werd aangevraagd conform artikel 40 bis par. 3° nog geen beslissing werd genomen kan verwerende partij zijn motief om een beslissing tot weigering van verblijf met bevel te nemen, hierop niet baseren. Derhalve is het motief niet correct en derhalve niet afdoende.

Het middel is derhalve gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Daarnaast merkt de verwerende partij op dat de feitelijke beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen, niet pertinent en manifest onjuist zijn. De verwerende partij wijst erop dat de beslissing van 4 januari 2011 genomen ten opzichte van verzoeksters moeder inderdaad werd ingetrokken op 28 februari 2011, maar dat er op diezelfde dag een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten opzichte van verzoeksters moeder, zoals afdoende blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Op 8 maart 2011 heeft de gemachtigde dan ook geheel terecht beslist aan verzoekster het verblijf te weigeren op grond van het gegeven dat haar moeder hier geen verblijf heeft. Verzoeksters beschouwingen missen dan ook elke feitelijke grondslag. Het enkele gegeven dat verzoeksters moeder nog geen kennis zou hebben van deze beslissing maakt overigens niet dat deze beslissing er nog niet zou zijn. Deze beslissing bevindt zich in het rechtsverkeer en bestaat. De thans bestreden beslissing is dan ook ter dege gebaseerd op de juiste feitelijke gegevens en genomen met een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen ter zake.

Verzoekster toont geen enkele onjuistheid of onzorgvuldigheid aan en evenmin enige miskenning van artikel 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 51, § 3, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: de ouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijf meer in België. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

*1° (...);*

*2° (...);*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;*

*4° (...).”*

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 25 oktober 2010 een aanvraag heeft ingediend van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn, op basis van artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet. Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de moeder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters moeder verkrijgt dus geen verblijfsrecht als burger van de Unie. Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat de ouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend, zelf geen verblijf meer heeft in België en verzoekster zich dan ook niet bij deze ouder kan voegen.

Verzoekster ontkent niet dat zij een aanvraag heeft ingediend in functie van haar moeder, maar betwist het feit dat het verblijfsrecht werd geweigerd aan haar moeder. Zij verwijst naar de beslissing tot intrekking van 28 februari 2011, waarbij de oorspronkelijke beslissing tot weigering van verblijf ten opzichte van de moeder, werd ingetrokken.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat de beslissing van 4 januari 2011 tot weigering van verblijf ten opzichte van de moeder werd ingetrokken, maar blijkt evenzeer dat op 28 februari 2011 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf ten opzichte van de moeder werd genomen. Nu het verblijf van de persoon bij wie verzoekster zich wenste te voegen, werd geweigerd, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid oordelen dat verzoekster *“zich ook niet bij deze (kan) voegen zoals voorzien in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980”* en dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

De omstandigheid dat de moeder van verzoekster mogelijk nog niet op de hoogte was van deze beslissing (zoals de advocaat van de verzoekster trouwens ook opmerkt ter terechtzitting van 24 mei 2011) doet hieraan geen afbreuk, nu de huidige bestreden beslissing werd genomen op 28 februari 2011 en de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop kon steunen bij het nemen van zijn beslissing van 8 maart 2011.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zaken dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET